

РЕШЕНИЕ

№ 2406

гр. София, 20.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **8433** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294 - чл. 298 от АПК.

Образувано е по жалба на Ж. П. Б. и Ю. В. Б., срещу постановление № ОА23-5499/22.07.2025 г. на Областния управител област С., с което е постановено да се изпълни заповед № ДС-20-00001/26.01.2021 г. за изземване от В. Ю. Б., Ж. П. Б. и М. В. Б. недвижим имот, представляващ апартамент № 56, намиращ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Твърди се в жалбата, че постановлението е нищожно, като издадено от некомпетентен орган, тъй като наемодател по наемното правоотношение е Столична община, а не Министерство на вътрешните работи, доколкото министерството е получило в замяна процесния апартамент от ГДИС при СНС, поради което и с влизане в сила на Закона за общинската собственост апартаментът е станал общинска собственост, а не държавна собственост. Сочи се, че не е изпълнено изискването на чл. 277, ал. 1 АПК, съгласно което органът по изпълнението следва да отправи до длъжника покана за доброволно изпълнение в 14-дневен срок от получаването ѝ. Изтъква се, че не е била връчена на жалбоподателите покана, която да съдържа реквизитите на чл. 277, ал. 2 АПК, както и че не е спазен 14-дневния срок за връчване на поканата за доброволно изпълнение. Сочи се, че административният орган не е спазил процедурата по чл. 272, ал. 2 АПК, съгласно която влизане или оставане в жилището без съгласието на неговия обитател се допуска само с разрешение на съда. Изтъква се, че изземването на единственото жилище е непропорционална мярка по смисъла на чл. 6 и чл. 272 АПК. Искането до съда е да се отмени обжалваното постановление.

Ответникът – Областният управител област С. със съпроводително писмо № ОА23-6026/12.08.2025 г., с което е представил на съда административната преписка, изразява становище

за неоснователност на жалбата. Излага твърдения, че жалбоподателите са разполагали с достатъчно време да организират преместването си доброволно, още повече, че от момента на влизане в сила на съдебното решение също е изминал достатъчно дълъг период.

Заинтересованите страни В. Ю. Б. и М. В. не вземат становище по жалбата.

Административен съд - София град, след като съобрази становищата на страните, като разгледа и обсъди доказателствата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежни страни и в срока по чл. 296, ал. 1 АПК, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Не се спори между страните, че със заповед № ДС-20-00001/26.01.2021 г. на областния управител на област С. е наредено изземването от В. Ю. Б., Ж. П. Б. и М. В. Б. на недвижим имот, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № 68134.207.56.5.263 – апартамент № 56, намиращ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Видно от решение на № 6850/16.11.2022 г. на Административен съд – София град и решение № 3154/24.03.2023 г. по описа на Върховния административен съд заповедта е влязла в законна сила. С оглед на изложеното, съдът намира, че е налице годно изпълнително основание по смисъла на чл. 268 АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по чл. 271, ал. 1, т. 1 АПК, тъй като предмет на настоящото производство е принудителното изпълнение на заповед за изземване, издадена от областния управител на област С.. Възражението на жалбоподателите, че имотът не е държавна собственост, а общинска собственост, няма отношение към настоящия спор, тъй като е налице влязла в сила заповед № ДС-20-00001/26.01.2021 г. на областния управител на област С., която подлежи на изпълнение и чиято законосъобразност вече е била преценена в рамките на съдебно производство по оспорването ѝ пред АССГ и ВАС, където е било преценено, че е налице фактическият състав на основаниято по чл. 80, ал. 1 ЗДС за изземване на имота поради прекратяване на съществуващото наемно правоотношение, възникнало между държавата и жалбоподателите. В този смисъл доводите развити в жалбата за това чия собственост е апартаментът съдът намира за ирелевантни, тъй като изземването на имота не рефлектира върху собствеността. За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че никой не може да предявява от свое име чужди права пред съда, тоест единствено в правото на Столична община е да претендира права върху процесното жилище.

Настоящият съдебен състав намира, че от страна на органа по изпълнение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила, които да са основание за отмяна на обжалваното постановление.

Видно от т. 2 на постановлението определен е срок за доброволно изпълнение на заповедта до 17.00 часа на 12.08.2025 г., като в т. 3 изрично е посочено, че при липса на доброволно изпълнение принудителното изпълнение се насрочва за 28.08.2025 г. от 11.00 часа. Следователно поканата за доброволно изпълнение е обективизирана в оспореното постановление, като същата има реквизитите по чл. 277, ал. 2, т. 1 – т. 6 АПК, противно на възраженията в жалбата.

Предвид горното съдът намира, че органът по изпълнението е изпълнил задължението по чл. 277, ал. 1 АПК да отправи до длъжника поканата за доброволно изпълнение в 14-дневен срок от получаването ѝ, противно на възражението в жалбата.

От приетия като доказателство констативен протокол от 24.07.2025 г., съставен на основание чл. 18а, ал. 9 АПК от длъжности лица от областната администрация се установява, че при посещение на имота за връчване на постановлението поради отсъствие на лицата да го получат лично на входната врата е залепено уведомление, което е поставено и в пощенската кутия. В указания в уведомлението срок за получаване на постановлението видно от направеното върху него отбелязване Ж. П. Б. лично е получила екземпляр от него на 31.07.2025 г. С оглед на горното и

предвид разпоредбата на чл. 273а, ал. 1 АПК, според която съобщенията се извършват по реда на чл. 18а АПК, съдът намира, че адресатите на оспореното постановление, на които същото не е връчено лично, са били редовно уведомени за издаването му на основание чл. 18а, ал. 9 АПК. Действително от датата на връчването на постановлението -31.07.2025 г. до датата за доброволното ѝ изпълнение -12.08.2025 г. има по-малко от 14 дена, но същевременно следва да се вземе предвид обстоятелството, че датата на принудителното изпълнение е 28.08.2025 г., което означава че на практика срокът за доброволно изпълнение е бил до 28.08.2025 г., тоест жалбоподателите са разполагали с повече от 14 дни за доброволното изпълнение на заповедта. По изложените съображения съдът намира за неоснователно оплакването в жалбата, че не е спазен срока за доброволно изпълнение на заповедта.

Оспореното постановление е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 271, ал. 1, т. 1 АПК орган по изпълнението при изпълнение срещу граждани и организации, е административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, освен ако в изпълнителното основание или в закона е посочен друг орган. Според разпоредбата на чл. 276, ал. 1 АПК изпълнението започва служебно по инициатива на органа, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, тоест Областният управител на област С. е бил длъжен да предприеме действия по изпълнение на влязлата в законна сила заповед, доколкото е било налице годно изпълнително основание по смисъла на чл. 268 АПК. Именно в изпълнение на влязлата в законна сила заповед за изземване Областният управител на област С. е издал оспореното постановление, като е наредил да се из земе недвижимия имот - частна държавна собственост

Установява се по делото, че в процесното постановление се съдържа покана за доброволно изпълнение на заповедта по смисъла на чл. 277 АПК, връчена лично на Ж. П. Б. на 31.07.2025 г. и на другите адресати по реда на чл. 18а, ал. 9 АПК на 31.07.2025 г.

По делото е представено решение № 30447 от 17.09.2025 г., постановено по адм. д. № 9605/2025 г., по описа на Административен съд – София град, от което се установява, че на 28.08.2025 г. е предприето запечатване с лепенки на апартамент № 56, вх. Г ет. 12 бл. 189. Горните фактически действия са оспорени от В. Ю. Б., като видно от диспозитива на горното решение жалбата е отхвърлена от съда като неоснователна. Безспорно се установява също, че в указания срок до 12.08.2025 г., както и до 28.08.2025 г. апартаментът не е предаден на ответника. Видно от направеното в съдебно заседание изявление от Ж. П. Б. и от нейния процесуален представител, въпреки запечатването на апартамента с лепенки, жалбоподателите продължават да живеят в него.

По отношение на оплакванията в жалбата, че жалбоподателите не разполагат с друго жилище, както и че нямат финансови възможности да заплатят наемните вноски за апартамента, следва да се отбележи, че тези възражения са били обсъдени и преценени в съдебното производство по обжалване на заповедта за изземване, като повторното им обсъждане в производството по изпълнение на заповедта е ирелевантно за предмета на спора.

Оплакването в жалбата, че е нарушена процедурата по чл. 272, ал. 2 АПК също е неоснователно, доколкото тя е неприложима в случая, тъй като изпълнението на заповедта, при положение че жилището е освободено доброволно, не може да бъде осъществено по друг начин, освен чрез влизане в жилището. От друга страна от доказателствата по делото се установява, че изземването е осъществено, чрез запечатване с лепенки на апартамент № 56, вх. Г ет. 12 [жилищен адрес] тоест не е налице влизане в жилището.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното постановление е законосъобразно, издадено от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при наличие на предпоставките

за издаването му.

Предвид гореизложеното съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника следва да се присъдят сторените по делото разноски.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 298 АПК, съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. П. Б. и Ю. В. Б. срещу постановление № ОА23-5499/22.07.2025 г. на Областния управител област С., като неоснователна.

ОСЪЖДА Ж. П. Б. и Ю. В. Б. да заплатят на Областна администрация на област С. сумата в размер на 51.13 евро (100 лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 298 ал. 4 АПК.

СЪДИЯ: